

Jolanta Curyło

Starszy wykładowca Zakładu Prawa Szkoły Policji w Pile

PRZESTĘPSTWO KRADZIEŻY Z WŁAMANIEM

Przedmiot ochrony w art. 279 k.k. jest taki sam jak w przypadku kradzieży z art. 278 k.k.,¹ jest nim własność, posiadanie, inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomych i przedmiotów wymienionych w art. 115 § 9 k.k.

Kradzież z włamaniem jest przestępstwem powszechnym, sprawcą może być każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Przestępstwo to składa się z połączenia dwóch elementów – włamania, które służy zaborowi w celu przywłaszczenia oraz kradzieży. W związku z tym art. 279 § 1 k.k. odnosi się nie do samego dokonania włamania, ale do kradzieży z użyciem włamania.

Przedmiot wykonawczy kradzieży z włamaniem jest identyczny jak przy kradzieży z art. 278 k.k. - może nim być cudza rzecz ruchoma, pieniądze polskie lub obce, dokumenty przedstawiających wartość majątkową, program komputerowy, energia lub karta uprawniająca do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.²

Sprawca kradzieży z włamaniem narusza nie tylko prawo do mienia, lecz także łamie system bezpieczeństwa mienia, który polega na umieszczeniu go w odpowiednim schowku lub innym miejscu wyposażonym w funkcjonujące zamknięcie, w celu ochrony przed kradzieżą, co zwiększa stopień winy sprawcy kradzieży z włamaniem

i w konsekwencji powoduje surowsze zagrożenie karne tego przestępstwa, w porównaniu z kradzieżą zwykłą.³

Włamanie zasadniczo zachodzi wtedy, gdy sprawca w następstwie jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania, przenika do pomieszczenia o konstrukcji całkowicie zamkniętej w wyniku pokonania specjalistycznych zabezpieczeń lub usunięcia przeszkody materialnej stanowiącej część materialną tego pomieszczenia. Przez pomieszczenia zamknięte rozumieć należy wszelkiego rodzaju budynki, skarbcce, schowki (np. kasy pancerne, bankomaty, kasetki, biurka, szafy) specjalne środki transportu (np. wagony kolejowe, samochody, chłodnie) i inne środki służące do przechowywania lub przesyłania rzeczy do obrotu towarowego lub transportu ludzi lub mienia (np. zbiorniki, pojemniki) zamknięte na różnego rodzaju kłódki, zamki, szyfry, kody, plomby lub nawet kartki papieru z pieczęcią. Nie są pomieszczeniami zamkniętymi pomieszczenia gdzie sprawca wykorzystuje do wejścia:

- otwory przeznaczone do normalnego wkraczania do wnętrza (np. bramy, drzwi), lecz nie zamknięte;
- otwory, które nie są przeznaczone do normalnego wkraczania do wnętrza (np. okna, przewody kominowe, wentylacyjne) i nie są zamknięte;
- otwory zamknięte np. na pozostawiony w zamku klucz, zwykły haczyk, klamkę zewnętrzną, zasuwę – zamontowane od zewnątrz tj. od strony sprawcy.

¹ por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas (w:) Kodeks Karny. Część szczególna. Komentarz, t. III, red. A. Zoll, Warszawa 2008 r., s. 79 i n.;

² zob. J. Curyło, Przestępstwo kradzieży zwykłej (w:) Kwartalnik prawnokryminalistyczny 2010/3, str. 78-80;

³ por. Wyrok SN z dn. 03.02.1999 r., V KKN 566/98, Prokuratura i Prawo-dodatek 1999/7-8, poz. 7;

Sposób pokonania przeszkody materialnej przez sprawcę jest – dla bytu przestępstwa kradzieży z włamaniem – obojętny. Pokonanie takiej przeszkody może być wynikiem działania zarówno za pomocą narzędzi precyzyjnych, skonstruowanych specjalnie dla celów przestępczych, jak i narzędzi prymitywnych, a nawet bez pomocy narzędzi. Przeniknięcie do pomieszczenia całkowicie zamkniętego może nastąpić przez pokonanie specjalnych zabezpieczeń mechanicznych lub elektronicznych chroniących przed wtargnięciem do środka poprzez: otwarcie zamków, klódek, automatów zatraskowych, systemów alarmowych, szyfrów za pomocą środków chemicznych, materiałów wybuchowych, wytrychów lub przygotowanych drucików, służących do wycucia i odchylenia zastawek zamka, albo za pomocą odpowiedniego ustawienia tarczy zamka na właściwy szyfr, a nawet za pomocą dopasowanych lub oryginalnych kluczy skradzionych lub znalezionych, zerwania plomb i usunięcia związanych z nim zabezpieczeń umieszczonych na drzwiach wagonów, samochodów specjalnych, pokrywach lub kranach cystern i innych zbiorników służących do przechowywania, przekazywania lub przesyłania rzeczy do obrotu. Przeniknięcie do pomieszczenia zamkniętego w wyniku usunięcia części konstrukcji zamkniętej tego pomieszczenia zachodzi poprzez dokonanie wyłomu w ścianach, dachach, sufitach, podłogach, szybach okiennych oraz uszkodzeniu lub zniszczeniu, wyłamaniu, wyrwaniu, przepiłowaniu krat, wszelkiego rodzaju zamków, klódek, automatów zatraskowych. Kradzież samochodu stojącego na wolnym powietrzu, stanowi kradzież z włamaniem, jeżeli poprzedzona została pokonaniem zamknięcia broniącego dostępu do jego wnętrza, np. wybicie szyby, wyłamanie drzwi, uszkodzenie zamka, użycie skradzionego lub dopasowanego klucza, a samochód sam w sobie stanowi zamknięte pomieszczenie. Kradzież z włamaniem jest również zabór schowka wraz z zawartością, np. zamkniętej kasetki z zawartością pieniędzy z pomieszczenia niezamkniętego

i zabór z niego zawartości w następstwie rozbicia lub otwarcia poza miejscem zaboru lub wciągnięcie zamkniętego pojazdu na lawetę i późniejsze otwarcie samochodu w garażu.⁴

Nie stanowi natomiast kradzieży z włamaniem kradzieży rowerów stojących na wolnej przestrzeni, zabezpieczonych przy pomocy linki metalowej do elementów budynku lub ogrodzenia, gdzie do dokonania zaboru wystarczyło jedynie przecięcie linki, gdyż rower nie tworzy sobą zamkniętego, zabezpieczonego przed zaborem pomieszczenia. Dostęp do tego roweru jest otwarty, bezpośredni i sprawca nie musi pokonywać przeszkody odgradzającej bezpośredni dostęp do przedmiotu zaboru.⁵

Z charakteru zabezpieczeń ma wyraźnie wynikać wola właściciela, użytkownika, dysponenta mieniem niedopuszczenia do niego nieuprawnionych osób. Przy czym zabezpieczenie pomieszczenia przed wejściem osób trzecich nie musi mieć charakteru szczególnie trudnej do pokonania przeszkody i nie ma na celu uczynienie całkowicie niemożliwym osobom nieuprawnionym. Dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych. Istotą jest stworzenie zewnętrznej bariery sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do pomieszczenia przez osoby nieuprawnione - dlatego łatwe wejście do pomieszczenia, np. słaby skobel, plomba w drzwiach wagonu kolejowego, haczyk lub ogranicznik w oknie, gdy do ich pokonania nie trzeba używać narzędzi lub znacznej siły fizycznej, spełnia warunki włamania, jeśli naruszona została wola dysponenta mieniem.⁶ Przy stosowaniu elektronicznych systemów zabezpieczeń

⁴ por. Uchwała SN z dn. 25.06.1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980/10, poz. 65; por. Uchwała SN z dn. 18.02.1972 r. VI KZP 74/71, OSNKW 1972/5, poz. 78;

⁵ por. Wyrok SN z dn. 09.09.2004 r. V KK 144/04, OSNKW 2004, poz. 1533; por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 24.06.2010 r. V KK 388/09 OSNKW 2010/9/82;

⁶ por. Wyrok SN z dn. 15.08.1985 r., IKR 212/85, OSNKW 1986/11-12, poz. 97; por. Wyrok SO w Białymstoku z dn. 08.10.2002 r. VIII Ka 505/2002, Prokuratura i Prawo-dodatek 2004/10, poz. 21;

pomieszczeń (np. kody, alarmy, monitoring), włamania wymagają od sprawców większego zaangażowania intelektualnego niż siłowego.

Zasadniczo, nie jest zabezpieczeniem w rozumieniu art. 279 k.k. umieszczenie rzeczy wewnątrz ogrodzenia, za barierą, za płotem, rowem, żywopłotem, gdyż tego typu odgradzenia przestrzeni mają charakter porządkowy, który nie jest uznawany jako zabezpieczenie w rozumieniu art. 279 k.k.⁷ Jednakże w określonych sytuacjach pokonanie, przez zniszczenie (uszkodzenie) przeszkody w postaci ogrodzenia zabezpieczającego cudze mienie, dokonane w celu jego zaboru może być uznane za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. Jest to możliwe o ile spełnione są następujące warunki:

- występuje całkowite ogrodzenie określonego miejsca przestrzeni wydzielające je i zabezpieczające przed dostępem osób postronnych;
- ogrodzenie musi stanowić realną przeszkodę uniemożliwiającą „prosty” zabór określonego mienia, przeszkodę manifestującą wolę dysponenta mienia zabezpieczenia go właściwie w ten sposób;
- pokonanie przeszkody polega na fizycznym jej usunięciu (zniszczenie, uszkodzenie, np. przecięcie metalowej siatki ogrodzenia), wymagającym użycia odpowiedniej siły fizycznej, środków czy narzędzi, przy czym niewystarczające byłoby pokonanie przeszkody poprzez niewymagające znacznej siły np. wypchnięcie czy odsunięcie, nie mówiąc już o przeskoczeniu ogrodzenia;
- przedmiot zaboru musi charakteryzować się takimi właściwościami, aby bez pokonania zabezpieczenia nie był możliwy jego zabór (np. przerzucenie przez ogrodzenie).⁸

Za włamanie nie można uznać otwarcia (wypchnięcia) okna, które w momencie przystąpienia sprawców do kradzieży nie było zamknięte. W takiej sytuacji, dwukierunkowe działanie sprawcy – wymierzone

zarówno w mienie, jak i przeszkodę je zabezpieczającą, stanowi o kwalifikacji z art. 279 § 1 k.k.⁹

Jeżeli sprawca forsuje kilka przeszkód metodą włamania, np. włamuje się do garażu, a następnie do stojącego tam zamkniętego samochodu i dokonuje jego kradzieży lub jego zawartości, to niezależnie od liczby pokonanych zabezpieczeń i przeszkód popełnia jeden czyn z art. 279 § 1 k.k., gdyż istotne jest pokonanie tej przeszkody, która zabezpiecza mienie, zaś nieistotne dla samej kwalifikacji prawnej jest usunięcie przeszkód pośrednich. Ta sama kwalifikacja czynu obowiązuje, gdy sprawca dokonuje włamania do pomieszczenia, a następnie wewnątrz tego pomieszczenia pokonuje zamknięcia różnorodnych urządzeń, np. skrytki, szuflady, szafy.¹⁰

Do uznania za włamanie nie jest konieczne, aby sprawca po pokonaniu zabezpieczeń, wchodził do wnętrza tego pomieszczenia, w którym znajduje się mienie, np. sprawca wybija szybę i przez ten otwór wyciąga mienie przy pomocy kija, wędki itp. – takie zachowania również wyczerpują znamiona z art. 279 k.k.¹¹

Przez zabezpieczenie, które pokonuje sprawca kradzieży z włamaniem, należy rozumieć nie tylko samą konstrukcję pomieszczenia zamkniętego, bądź specjalne zamknięcie tego pomieszczenia, lecz także inne specjalne zabezpieczenia rzeczy, pieniędzy, środków płatniczych, dokumentów, energii lub magnetycznej karty bankowej. Pokonanie takich „specjalnych” zabezpieczeń polega na tym, że w celu wejścia w posiadanie rzeczy należy posłużyć się elektronicznym kodem dostępu. Wprowadzenie kodu dostępu przez osobę nieuprawnioną prowadziłoby do przełamania przeszkody elektronicznej chroniącej rzecz ruchomą i w tym znaczeniu jest włamaniem w rozumieniu art. 279 k.k. Przełamanie

⁷ zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas (w.): Kodeks Karny...op. cit., s. 85;

⁸ por. Postanowienie SN z dnia 24.06.2010 r. V KK 388/09 OSNKW 2010/9/82;

⁹ por. Wyrok SN z dn. 03.11.1970 r., VKRN 409/70 OSNPG 1971/4/63;

¹⁰ por. Wyrok SN z dn. 20.01.1987 r., Rw 949/86 OSNKW 1987/7 poz. 66; B. Michalski Przepisy przeciwko mieniu, Warszawa 1999, s. 94;

¹¹ por. B. Michalski, Przepisy ... op. cit., s. 92;

specjalistycznych zabezpieczeń zainstalowanych w komputerze, systemie (sieci) komputerowym, internecie, bankomatach stanowi włamanie w znaczeniu art. 279 k.k. Sprawca w takich sytuacjach nie używa siły fizycznej, a posługuje się umiejętnościami i środkami elektronicznymi, przy czym jego celem jest przełamanie zabezpieczenia uniemożliwiającego dostęp osób nieuprawnionych do mienia, do pomieszczenia choćby nie znajdowało się ono w pomieszczeniu zamkniętym, np. internet, system komputerowy. W takich sytuacjach kradzież z włamaniem jest dokonana bez fizycznego przeniknięcia sprawcy do pomieszczenia.¹²

Kradzież z włamaniem jest zawsze przestępstwem, bez względu na wartość zabranych rzeczy i nie ma do tego przestępstwa zastosowanie art. 119 § 1 k.w., o czym stanowi art. 130 § 2 k.w.

Kradzież z włamaniem może, ale nie musi, wiązać się ze zniszczeniem, czy choćby tylko uszkodzeniem mienia, wobec czego owo zniszczenie (uszkodzenie) mienia nie w każdym wypadku występuje przy kradzieży z włamaniem, np., w sytuacji otwarcia zamka za pomocą skradzionego lub podrobionego klucza nie występują żadne zniszczenia lub uszkodzenia konstrukcji pomieszczenia zamkniętego. Jeśli sprawcy spowodują uszkodzenie lub zniszczenie rzeczy przy pokonywaniu przeszkody chroniącej dostęp do przedmiotu zaboru to kwalifikacja czynu na podstawie art. 279 k.k. pochłania naruszenie przepisu art. 288 § 1 k.k. W sytuacji, gdy szkoda wyrządzona włamaniem jest nieporównywalnie wyższa od szkody wyrządzonej kradzieżą i został złożony wniosek o ściganie sprawcy zniszczenia mienia, należy zastosować kumulatywny zbieg przepisów, tj. art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na przykład, czyn sprawcy, który wybił tylną szybę do pojazdu powodując szkody w wysokości 4 tys. zł, w celu kradzieży radia

wartości 1 tys. zł, ale został zatrzymany przez właściciela na gorącym uczynku powinien być kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.¹³ Gdy już po osiągnięciu zamierzonego celu kradzieży z włamaniem sprawcy świadomie dewastują urządzenia i towary, zwłaszcza dość poważnej wartości, należy przyjąć, że popełniają kolejne, odrębne już przestępstwo zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy z art. 288 § 1 k.k.¹⁴

Przestępstwo kradzieży z włamaniem może być dokonane przez jednego sprawcę, jak i przez kilku współsprawców. W przypadku współsprawstwa może nastąpić podział ról, jedni włamują się, inni dokonują wyniesienia, wywiezienia rzeczy. W tym przypadku, jeżeli było to objęte porozumieniem przed lub w chwili rozpoczęcia czynu wszyscy współsprawcy odpowiadają za realizację całości czynu z art. 279 k.k. Może być też tak, że wszyscy sprawcy realizują jednocześnie kolejno znamiona kradzieży z włamaniem tj. razem pokonują zabezpieczenia, wchodzą, wynoszą rzeczy i dzielą się „łupami”, wówczas również występuje współsprawstwo do czynu z art. 279 k.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że sprawca, którego rola polega na staniu „na czatach”, odpowiada za udział w kradzieży z włamaniem tzn. jest współsprawcą tego przestępstwa, o ile przypadają mu w podziale zabrane rzeczy z tego przestępstwa, w pozostałych sytuacjach, obserwowanie otoczenia miejsca kradzieży z włamaniem może odpowiadać pomocnictwu do art. 279 § 1 k.k. Sama obecność na miejscu zdarzenia w czasie akcji przestępczej i nieprzeciwdziałanie jej może być rozpatrywane w kategorii pomocnictwa jedynie w sytuacji, gdy na osobie obecnej tam ciążył szczególny prawny

¹² por. Wyrok SN z dn. 09.09.2004 r. V KK 144/2004, LexPolonica nr 401419; por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas (w:) Kodeks Karny...op. cit., str. 92; por. Postanowienie SA w Katowicach z dn. 13.02 2008 r. II AKp 24/2008, LexPolonica: nr 1952536;

¹³ por. Wyrok SN z dn. 18.12.1985 r. Rw 1148/85 OSNKW 1986/11-12,poz. 95; Wyrok SN z dn. 22.11.1994 r., II KRN 227/94 OSNKW 1995/1-2, poz. 1

¹⁴ por. Wyrok SN z dn. 05.12.1983 r. III KR 256/83, LexPolonica nr 359758;

obowiązek zapobieżenia skutkowi,¹⁵ zgodnie z wymaganiami art. 18 § 3 k.k.

Ponadto wg orzecznictwa Sądu Najwyższego, zachowanie polegające na rozmyślnym, legalnym wejściu sprawcy do pomieszczenia np. w trakcie otwarcia sklepu, magazynu itp., a następnie po zamknięciu tego pomieszczenia przez osoby uprawnione, przełamaniu przy zastosowaniu siły fizycznej zabezpieczenia tego pomieszczenia i wydostaniu się na zewnątrz z zabranymi z niego rzeczami jest przestępstwem z art. 279 § 1 k.k.¹⁶

Przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. jest dokonane w chwili, gdy sprawca wejdzie w samodzielne władanie cudzą rzeczą ruchomą (np. wyjdzie z tą rzeczą poza budynek lub inne miejsce włamania). Dopóty nie wystąpi skutek mamy do czynienia z usiłowaniem czynu z art. 279 § 1 k.k.¹⁷ Jest to przestępstwo materialne, skutkowe, a skutek jest identyczny jak we wcześniej opisanej kradzieży z art. 278 § 1 k.k.¹⁸

Kradzież z włamaniem jest przestępstwem umyślnym, kierunkowym, którego popełnienie może nastąpić tylko w zamiarze bezpośrednim. Sprawca działa w celu przywłaszczenia tzn. w celu włączenia rzeczy do swojego majątku lub majątku innej osoby, tj. postępuje jak właściciel ze swoją rzeczą, który może zatrzymać dla siebie, zużyć, sprzedać, darować, zniszczyć, wyrzucić rzecz. Sprawca postępuje z rzeczą identycznie jak przy wcześniej opisanym czynie z art. 278 § 1 k.k.

Zamiar przywłaszczenia rzeczy przez sprawcę musi powstać przed włamaniem albo może pojawić się u sprawcy najpóźniej równocześnie z podjęciem czynności włamania i musi obejmować do końca działania przestępczego wszystkie znamiona tego

czynu.¹⁹ Sprawca nie odpowiada za to co zostało dokonane przed jego przystąpieniem do działania np. jeden ze sprawców wybił szybę, następnie nadszedł drugi i od tej chwili wspólnie i porozumieniu wynosili rzeczy z pomieszczenia. W takiej sytuacji pierwszy sprawca wyczerpał znamiona czynu z art. 279 § 1 k.k., natomiast drugi popełnił czyn z art. 278 § 1 k.k. lub z art. 119 § 1 k.w.

Nie kwalifikuje się na przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. czyn polegający na włamaniu do cudzego pomieszczenia np. w celu przenocowania, gdy dopiero po upływie pewnego czasu np. po upływie kilku dni w tym pomieszczeniu sprawca dokonuje zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Brakuje w tej sytuacji jedności czasu i miejsca oraz całościowego zamiaru działania sprawcy, który powinien dotyczyć całości działań i znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem i w tej sytuacji włamanie nie może być uznane za sposób prowadzący do dokonania kradzieży.²⁰ W takim wypadku czyn w części dotyczącej zaboru mienia stanowi kradzież zwykłą z art. 278 k.k. lub art. 119 k.w., w pozostałym zakresie może być ewentualnie traktowany jako zniszczenie lub uszkodzenie rzeczy w wyniku włamania tj. czyn z art. 288 § 1 k.k. lub z art. 124 k.w. oraz naruszenie miru domowego z art. 193 k.k.

Ponadto nie zachodzi zbieg kumulatywny przepisów art. 279 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. w sytuacji, gdy sprawca rozboju, włamał się do mieszkania pokrzywdzonego z zamiarem rozboju, gdyż w tej sytuacji włamanie należy do elementów *modus operandi* popełnionego rozboju, a nie do znamion art. 279 § 1 k.k.²¹

Dla bytu przestępstwa kradzieży z włamaniem nie ma żadnego znaczenia to, że sprawca włamuje się do zamkniętego pomieszczenia z zamiarem dokonania kradzieży ściśle określonego mienia, a fak-

¹⁵ por.: B. Michalski, *Przestępstwa ... op. cit.*, s. 95; por. Wyrok SN z dn. 28.06.2002 r. IIIKKN 473/99 LexPolonika nr 393650;

¹⁶ por. Uchwała SN z dn. 25.06.1980 r. VII KZP 48/78 OSN KW 1980/8 poz. 65; por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas (w:) *Kodeks Karny ... op. cit.*, s. 91;

¹⁷ por. Wyrok SN z dn. 08.09.1989 r. V KRN 207/89, OSNPG 1990/4/27;

¹⁸ J. Curyło, *Przestępstwo kradzieży zwykłej ... op. cit.*, s. 80-81;

¹⁹ por. Wyrok SN z dn. 09.09.1996 r. IIIKKN 58/96 OSNKW 1996/11-12 poz. 81;

²⁰ por. Wyrok SN z dn. 17.07.1972 r. IKR 137/72 OSNPG 1972/12 poz. 196;

²¹ por. Wyrok SA w Krakowie z dn. 10.12.2003 r., II AKa, LexPolonica nr 380925;

tycznie kradnie mienie innego rodzaju niż pierwotnie zamierzał.²²

Kradzież z włamaniem posiada typ uprzywilejowany z uwagi na wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k., natomiast nie ma typu kwalifikowanego przestępstwa.

Na podstawie art. 279 § 2 k.k. przestępstwo kradzieży z włamaniem jest przestępstwem publicznoskargowym, ściganym z urzędu. W sytuacji popełnienia go przez sprawcę na szkodę osoby najbliższej w rozumieniu art. 115 § 11 k.k. ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego, którym może być właściciel, jak i posiadacz rzeczy. W przypadku, gdy właściciel skradzionej rzeczy jest osobą trzecią (obcą), a rzecz została skradziona posiadaczowi, który jest osobą najbliższą dla sprawcy, to ze względu na osobę właściciela ściganie następuje z urzędu.²³

---

²² por. Wyrok SN z dn. 09.06.1987 r. WR 241/87 OSNKW 1988/3-4/ poz. 22;

²³ por. Uchwała SN z dn. 18.02.1971 r. VI KZP 90/70, OSNKW 1971/5, poz. 65;